

РІД НАШ КРАСНИЙ. РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПІС
РІК ВІДАННЯ 2002
ЛЮТИЙ
Число 2 (74)
КІЇВ 2008

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

ШАНОВНІ ЗЕМЛЯКИ-ЧЕРНІГІВЦІ, ВСІ, КОГО ДОЛЯ ЗАКИНУЛА В БЛИЗЬКІ І ДАЛЕКІ СВІТИ!

Національна мудрість каже: «Одна доля людей докупи зводить». Тому не дивно, що дванадцять років тому, в не простий для нас час, у столиці України з'явилася затишне сіверське гніздо. Одне з перших земляцтв в Києві створили саме вихідці з Чернігівщини, які николи не забувають про той край, де, так мовити, було заріто іхно пуповину.

Рідна домівка, отчий дім – так у народі називають батьківську хату як особливне місце для кожної людини. Місце, яке діти ніколи не забувають, які відвітати з далеких країв, аже прийшли до нього, неодмінно і п'єш жижу, набісничішу воду з рідної криниці, щоб набратися сил і снаги.

Земляцький рух в Україні – яскраве свідчення об'єднаних процесів у нашому суспільстві, вияв однієї з прагненій українців до єднання та спільній праці на благо народу. Діяльність земляцтв зробила вагомий внесок у розв'язання національних проблем, що постали перед демократичною Україною: налагодження конститутивного діалогу між владою та громадськістю, консолідація суспільства, поглиблення зв'язків між регіонами.

Зусім членів земляцтв спрямовані на дослідження та популяризацію всього найкращого зі створеного минулими поколіннями. Власне, подібні громадські організації стали творчим продовженням українських православних братств ранньомoderній добі в історії України, які ставили за головну мету збереження культурної та національно-релігійної ідентичності українського народу.

Таку ж ідею в наш час ставлять перед собою земляцтва, які взяли на обговорення засади братства. Як і раніше, об'єднуючи інтелектуалів, політиків і бізнесменів, земляцтва дають можливість реалізувати унікальні культурно-освітні проекти. Яскравим зразком такої активної діяльності є наше земляцтво, яке щомісяця видає глян-

НАМ РОСТИ І ДІЯТИ

Давно відомо: живець активно тільки тоді, коли відчуваєш щоденно потужний рух життя, коли кожен помисел спрямовується на утворення добра. Ця ж істинна прикладається і до життя великого колективу однодумців, яким є наше земляцтво.

Рік промінулений був, незважаючи на всілякі загальнодержавні труднощі, стапним у нашій діяльності. Відбулося чимало різнопланових акцій як у Києві, так і на малих батьківщин, які привернули увагу тисяч людей. Відзначена вікономні дати нашої історії і нібито малопомітні події, котрі торкалися локальних куточків Чернігівщини. Ми не були стороною глядчастими тоді, коли рідний край поширював колишніх воїнів Великої Вітчизняної війни чи жертв дощенту спаленої фашистами Корюковки, коли у багатьох наших селах нинішніх мешканці склали голови у жалобі перед безземельними могилами жертв страшного голodomору, а то і навпідкорювали зі скромними подарунками до бездомних дітей у школі-інтернаті, брали активну участь у велелодінних ювілейних святках дрівніх сіверських міст чи традиційних ярмарках. Ми жодної мітті не давали собі забути, що, живучи у столиці, свою пам'яттю і діями належимо рідній Чернігівщині.

Ось уже якіні рік основна робота ведеться у регіональних відділеннях нашого земляцтва, що додала конкретики у розв'язання найбільшіх проблем. І якож деякі районні відділення це не поюно мірово використовують свій інтелектуальний потенціал, то будемо тільки допомагати їм прибавити активності у нинішньому році.

Вироджок минулого року ми зросли кількісно майже на 300 нових членів. Серед них і ветерани, для яких сплікування із земляками їхніх бальзамом на серці, і молоді попукові власної долі. І добре, що всіх їх об'єднує одне святе почуття – любов до рідної землі. Усі ми рівні перед нею, і тільки міра практичної віддачі може вирізинити когось із нас у рідних краях. Так що

кожному надається можливість зробити щось корисне, діяти так, щоб зростав і квитнув наш Сіверський край. Задовільно, немає вищого призначення для людини, як служити рідному народові.

Тож, вітаючи вас із черговим щорічним загальним зібранням, бажаю від імені Ради плідної праці на благо Чернігівщини, як відтак і на благо всієї рідній України.

Віктор ТКАЧЕНКО,
голова Чернігівського земляцтва

ВІТАЄМО!

УСІМ ЗЕМЛЯЦЬКИМ ЗАГАЛОМ СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО:
Миколу БЕРЕЗНЕНКА – з присудженням Державної премії України в галузі науки і техніки;
Ларису ГУДИМЕНКО – з присудженням Ічнянської літературної премії ім. В. Чумака;
Олександра БАЛАБАЯ – з присудженням Ічнянської літературної премії ім. С. Васильченка.

У МЮЛІОМУ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

ГЛАМАЗДА Микола Миколайович – 75-ліття. Народився 9 лютого 1933 року в селі Савинка Козелецького району. Заступник директора з науково-дослідної роботи Державного музею книги і друкарства України. Автор численних розвідок з історії та мистецтва книги.

КОЧУР Андрій Григорович – 75-ліття. Народився 13 лютого 1933 року в місті Києві (батько Григорій Порфирійович Kochur – поет, перекладач, літературознавець, людина феноменальної ерудиції й енциклопедичних знань у галузі світової культури – народився у селі Феськівка Менського району). Директор літературного музею батька Г. Kochura в Ірпені.

Долент, майстер спорту з боксу, член Національної спілки журналістів України. Кандидат педагогічних наук.

МАРЧЕНКО Лідія Федорівна – 70-річчя. Народилася 12 лютого 1938 року в місті Бровариця. Пенсіонерка. Працювала техником на Броварському заводі порошкової металургії.

КИРИЕНКО Марія Марківна – 70-річчя. Народилася 23 лютого 1938 року в селі Матвіївка Сосницького району. Працювала лікарем-педагогом шкільно-дошкільного відділення поліклініки № 2 Дарницького району.

Ветеран війни та праці.

ФЕДОРЕНКО Віталій Володимирович – 65-річчя. Народився 10 лютого 1943 року в місті Ічня. Провідний інженер відділу матеріально-технічного забезпечення „Укрексімбанку”.

МИСНИК Павло Олексійович – 65-річчя. Народився 12 лютого 1943 року в селі Камка Корюківського району. Обіймав посади голови Державного комітету України з питань державних секретарів та технічного захисту інформації, Генерального управителя України в м. Тюмень Російської Федерації. Нині – вице-президент концерну „Укрросметстал”.

Народний депутат Верховної Ради України 1-го скликання. Державний службовець 1-го рангу.

Безпосередньо причетний до створення земляцького товариства у м. Києві 22 березня 1996 р. Після установчих зборів земляків у м. Києві на засіданні Ради був обраний головою Ради земляцтва.

МИРОНЮК Геннадій Іванович – 65-річчя. Народився 20 лютого 1943 року в селі Грабів Ічнянського району. Очолював відділ науки в Секретаряті Кабінету Міністрів України, був головою Державного агентства з авторських і суміжних прав при КМУ, заступником голови Державного комітету України з питань науки та інтелектуальної власності, першим заступником голови Держстандарту України. Нині – директор Міжнародного інституту безпеки та якості харчових продуктів.

Кандидат хімічних наук. Державний службовець 2-го рангу.

Один з організаторів товариства „Чернігівське земляцтво” в м. Києві.

ЛОЗИЦЬКИЙ Володимир Сергійович – 60-річчя. Народився 1 лютого 1948 року в селі Макіївка Носівського району. Працював заступником начальника Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України. Був завідувачем кафедри архівознавства, професором Київського національного університету культури і мистецтв. Нині – директор Центрального державного архіву громадських об'єднань України.

Кандидат історичних наук. Доцент. Заслужений працівник культури України. Член колегії Державного комітету архівів України, виконкому Міжнародної ради архівів. Обирається членом виконкому Міжнародної ради архівів та заступником голови Європейського бюро архівів, головою Спілки архівістів України.

Автор близько 100 наукових праць з проблем історії України радянського періоду та архівознавства. Нагороджений орденом „За заслуги” III ступеня.

ПОТАПЕНКО Василь Федосович – 60-річчя. Народився 3 лютого 1948 року в селі Чемер Козелецького району. Пенсіонер. Працював водієм в І автобусному парку.

ЯРИНА Іван Дмитрович – 60-річчя. Народився 5 лютого 1948 року в місті Глухів Сумської області (село Петрушівка Ічнянського району). Начальник відділу Держкомітету „Укрспецспорту”.

Полковник запасу.

НИКОЛАЄВ Микола Миколайович – 60-річчя. Народився 7 лютого 1948 року в місті Буськ Львівської області (батьки з Бахмачького району). Працював заступником генерального директора НВО „Квант”, генеральним директором спеціалізованої зонніннотроточельної фірми „Укроборонекспорт” Міністерства промислової політики України. Нині – голова правління АТЗТ „Асоціація ділового співробітництва „ТрансЕвропа”.

Академік Академії промислової радіоелектроніки. Головний конструктор каркасної хвиляової піраміди „НИКО-ПОЛ”.

КРАСУЛЯ Василь Михайлович – 60-річчя. Народився 10 лютого 1948 року в місті Ніжин. Голова Київської обласної організації ветеранів України та Української спілки ветеранів Афганістану.

Кандидат педагогічних наук. Член-кореспондент Міжнародної академії соціального мовлення. Обирається депутатом Чернігівської та Закарпатської обласних рад.

Генерал-майор. Нагороджений лівом орденом „Червоної зірки” та орденом „За службу Вітчизні”, холодною збрією „Бойовий кінікоп” за вивід полку з Афганістану.

ЧУГАЙ Михаїл Анатолійович – 60-річчя. Народився 18 лютого 1948 року в селі Бурівка Городнянського району. Начальник виробництва фірми „Васма”. Військовий піонер, Каштан 1-го рангу. Трудове життя віддав службі в військово-морському флоті. Був начальником підліду злагоди Північного флоту. Учасник бойових дій в Сирії, Єгипті, Анголі.

ВАСИЛЕНКО Катерина Михайлівна – 55-річчя. Народилася 22 лютого 1953 року в селі Шевченкове Прилуцького району. Працювала в Київському театрі оперети, театрі музичної комедії, Україконцерті. Нині – солістка-вокalistka Асоціації діячів естрадного мистецтва України.

Заслужена артистка України. Член Всеукраїнської музичної спілки та Агенції охорони прав виконавців. Член Національної спілки журналістів України. Лауреат Всеукраїнських фестивалів і конкурсів „Пісенний вернісаж”, „Боромля”, „Відроджені джерела”, „Блатитний вогин”, „Українська родина” та інші.

Автор книг дитячих казок та оповідань, збірок казок для дітей „Чарівна ложка”, збірки туморесок для дорослих „Народне кодування”. Завдяки підтримці Прилуцького осередку надруковано пісесник „З чистої криниці”, куди увійшли власні пісні, вірші, оповідання, дитячі пісні. Автор творів аудіокасет та компакт-дисків з власними піснями.

БОРИСЕНКО Раїса Михайлівна – 55-річчя. Народилася 25 лютого 1953 року в селі Шишківка Корюківського району. Завідувуча медпункту Міністерства закордонних справ України.

Має вищу кваліфікаційну категорію з терапії. Член Всеукраїнської асоціації лікарів-терапевтів та Європейського терапевтичного товариства.

Дорогі земляки!

Рада товариства „Чернігівське земляцтво” сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім нев'язичного здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, певтомного добротворства в ім'я рідної землі.

ЗЕМЛЯЦТВО –

ЗНАЧИТЬ ЄДНАННЯ

На зорі незалежності України, в часи, коли наша держава тільки починала розбудовуватися, в колі інтелігентних людей, небайдужих до її долі, неодноразово виникало питання, яким чином можна об'єднати людей. Тоді народжувалася маса партій та рухів, але всі вони переслідували політичні цілі, передусім прихід до влади. Багато з них створювалося на замовлення різних гілок влади, а не за принципом об'єднання людей за поглядами, до того швидко розпадалися.

Але в країні були такі люди, які переслідували деяно іншу ціль – об'єднуватися для підтримки малої батьківщини, відтак і всієї України, робити щось корисне, а головне – не забувати історію свого краю, підтримувати освіту, науку, економіку рідної землі, творчих людей, вихідців із малої батьківщини. Саме за таким принципом створилося і Чернігівське земляцтво. Я був серед його засновників і як міг агтував земляків до єднання.

І ось у Спільні письменників України зібралися понад 100 чоловік вихідців із Чернігівщини, серед яких в основному була інтелігенція, науково-технічні працівники, люди не байдужі до рідного краю, та голова Чернігівської облдержадміністрації Петро Шаповал і голова Чернігівської обласної ради Василь Ковальов. На тому зібранні було вирішено питання про створення товариства „Чернігівське земляцтво”, а мене обрали його головою. Для мене це було несподіванкою, але я з радістю пристав до роботи.

З того часу й почалося створення міцного ядра земляцтва. Нами було підготовлено всі установчі документи, які допомогли розробити юристи Верховної Ради України, вихідці із Чернігівщини. Саме зандики їм товариство досить швидко зареєструвалося і стало функціонувати як повноцінне. Далі ми створили редакційну колегію із числа активних земляків і почали видавати календар. Уже через рік ми мали перший том, який започаткував нині широкоміжнавідомий звіт фундаментальних видань. Ми почали підтримувати талановитих митців, письменників, науковців. Велася активна співпраця із дитячими будинками Чернігівщини і з силу можливостей їм надавалася допомога. Працювали із Чернігівською обласною бібліотекою імені Короленка, Чернігівським історичним музеєм та іншими установами. Все, що можна було використати і що могли підняти своїм невеликими на той час силами, ми піднімали. Наше товариство шукало небайдужих людей і залучало їх до земляцтва, і через невіний час воно виросло до 500 членів, сотень чоловік.

Хочу згадати тих людей, які стояли біля витоків земляцтва, були його ядром і брали активну участь у його становленні. Це знані в Україні люди, видатні письменники Володимир Дроzd, якого, на жаль, вже з нами немає, та Юрій Мушкетик, Микола Гончар, Олександр Легєйда, Микола Хорошок, Олександр Юрченко, Микола Пінчук, Іван Плющ, Володимир Пушкарьов, Віталій Бойко, Наталія Земса, Володимир Макеенко, Віталій Масол, Олександр Пухал, Микола Рудько, Володимир Рожок, Тетяна Прокопенко, Петро Назимко та інші.

Як на мене: нині головне завдання Чернігівського земляцтва, як і інших подібних громадських організацій, є об'єднання держави України. Всі земляцтва активно співпрацюють із своїми областями, місцевою владою. Отже, ми можемо без політичних амбій віlivити і на творення всієї держави. Щоді нашого земляцтва, то в рідному краї воно завжди знаходить відгук про свою працю. Це передусім заслуга голови земляцтва Віктора Ткаченка і авторитетної Ради. Сьогодні Чернігівське земляцтво викристалізувало в собі ідею об'єднання всієї України науково добрих справ як в області, так і відому у державі. Щось подібне відбувається і в колег. Отже, земляцтва є прикладом для політиків, як треба будувати єдину Україну. Цим активно займається і Координаційна рада, що координує всі добри справи і з запорукою об'єднавчих процесів, що відбуваються в українському суспільстві. Роль земляцтв у цьому незаперечна. Це добрий урок тим політикам, які намагаються розірвати живе тіло України на регіональні шматки. Думаю, що саме земляцтва України на подальшому стануть тим центром, який об'єднає всю державу в єдине ціле.

Павло МИСНИК,
перший голова Ради товариства

ТРЕБА СПЛКУВАТИСЬ, АБИ ОЧИСТИТИ ДУШУ...

Земляцький рух – унікальне явище у нашому суспільстві. Нині ми перевіживаємо надзвичайно відповідальний етап української історії, проходячи нелегкий екзамен, точіше випробування, послане Богом.

А щоб успішно побороти життєві негаради, коли немає стабільності у державі, а клада не заважає спроможна захищати своїх громадян, люди об'єднуються для спильної праці на благо рідної землі. Об'єднуються, щоб розбудити у середах земляків дух національної свідомості і взаємопонага.

Я особисто не можу увійти свого пинішного життя без спілкування у товаристві чернігівчан. Сидію на Спортивній площі, 1, до затишного офісу нашого землятства линуть серцем і мій побратими. Могутній і дісний Володимир Пушкарьов, дотинчий жартівник і незмінний тамада Микола Борис, дельктивний, занослий в цирко умислу Іван Майдан, геніальний «лицар граворів», скромний і загадковий Микола Стратілат, завжди бажаний у товаристві спільнучий професор Дмитро Волох... Всі вони, як і багато інших моїх земляків, яскраві постаті, надзвичайно обдаровані люди, вірні і добри друзі. І коли це «сузір'я» іже не юних, але загартованих життю чоловіків на чолі з неіногідним і господарем господарем офісу Борисом Іванісом зустрічається за столом, відувається хвилююче дієство, яке можна назвати «святом душі».

Що об'єднує моїх добрих побратимів у дружному колі? Значить ж, не чарка зі шкваркою, як хтось думав із наших друзін. Нас об'єднують і сдякують спільні почуття спорідненості сердець, батьківська хата і материнська мова. І найголовніше – бажання робити добро. Ці словосполучення несуть у собі величезний почуттєвій і духовний заряд.

Мотив рідного краю, його багатої історії у цьому магічному колі присутній постійно. І звичайно – пісня, про червону калину і слов'яні ночі,

про вербі і Дніпровські кручи, про материнський рушник і козацьку долю... Уже вкторе пересвідчилось, що українська пісня – то найточніший інструмент, здатний доторкнутися до найтоншої струни людської душі.

Звичайно спілкуватися у земляцькій родині, ми не тільки співасмо про животвори джерела піділської землі. Ми постійно пам'єтамо про сій синєї землі обов'язок якого конкретними справами примножувати духовні багатства рідної землі.

«Що ти зробив корисного для отчію краю?» – ці слова стали лейтом у діяльності Ради Чернігівського землятства на чолі з нашим керманичем, мудрим і надзвичайно добронородним Віктором Ткаченком, який уже майже 10 років очолює товариство.

Ми намагаємося жити і працювати так, щоб не соромно було дивитися в очі трудачникам села і міським ветеранам, солдатам і школярам. Чернігівські кияни постійно відчувають пульс рідного Сіверського краю, живуть турботами і радістю своєї землі.

Як сказав наш духовний наставник Борис Іваненко: «Треба допомагати людям, зустрічатися з ними, тоді і душі нації будуть чистими».

Тож будемо спілкуватися і нести добро людям.

Петро МЕДВІДЬ,
член Ради Чернігівського землятства,
полковник Прикордонних військ
у відставці,
заступник редактора газети
«Урядовий кур'єр»

РАДІСТЬ ДЛЯ ДІТЕЙ

Напередодні Нового року члени Семенівського регіонального відділення Чернігівського землятства в Києві зробили подарунки дітям-сиротам з Семенівки та сіл рахунок – подорож до Києва на новорічну ялинку та триденне перебування в місті.

Подорож розпочалася 28 грудня, коли 20 дітей та двоє вихователів-учителів семенівської школи приїхали до Києва. Гости розмістилися в готелі «Златопік» після короткої екскурсії по місту. Вони були забезпечені карбуванням на час вісного післябідження у Києві. Все це стало можливим завдяки великодірному участі голови профспілки Нафтогазу України Олександра Полєса.

Наставний день розпочався з раннього підйому та спіланку, осікільки на 9 ранку дітей які чекали біля Верховної Ради України член Семенівського регіонального відділення Володимир Шулак, народний депутат України Віталій Корж, які організували цей захід, а також Олександр Поль-

дел для того, щоб провести екскурсію по українському парламенту.

Після Верховної Ради дітей повезли до Палацу спорту, де на них чекав подарунок від голови Чернігівського землятства Віктора Ткаченка – святкова вистава на тему «Айс ревю».

Після вистави діти у супроводі дорослих гуляли по місту, відвідали МакДональдс, побували біля будинку Кабінету Міністрів України, у Париковому парку.

В завершальній день була проведена ще одна невелика екскурсія по місту. Дітям знову вручили новорічні подарунки від імені Семенівського регіонального відділення (особлива подяка члену відділення Анатолію Тимошенку) та було передано два десятки книг для шкільної бібліотеки.

Олександр НАРАЄВСЬКИЙ,
голова Семенівського регіонального
відділення

ТУТ ДУХ ЧЕРНІГІВЦІВ ВИТАЄ

8 січня 2008 року наше чернігівське відділення земляків-українців, яке попонилося ще 4 активістами, підібрав підсумки роботи за період 3 років свого життя. Відзначаємо відмінну роботу з дітьми та підлітками, які заснували та спільно з обласною Радою ветеранів підготували матеріали про томіччя, як звільняли Україну в часі Великої Вітчизняної війни. В результаті наших зусиль було нагороджено 38 учасників війни. Нагороди від імені Президента України привезли секретар поспільства України в РФ Михаїл Костюк. Було відзначено 102-річчя створення нашого Чернігівського землятства Бориса Богоріда, а також 65-ліття Миколи Кузьміна, пінішного голови Думи м. Атомська. Зрештою, можна було дізнатися десятків інших цікавих патріотичних акцій, які заснувались, що дуже чернігівців вигтає і в далекому сибирському краю.

Тож будьмо здорової, живимо багато!

Михаїл ХУДОБЕЦЬ,
м. Томськ

ГУСАК-КОНТРРОЗІДНИК

Булавиця

Мені випало впродовж 33 календарних років служити в армії, дорісши до полковника різних історій трапляючися в ті роки, і ось про одну з них я хочу розповісти.

ПІСЛЯ Перемоги служив я в Прибалтійському військовому окрузі. При фаністській Німеччині Східна Прусія була перетворена на форпост військової потуги. Всі міста і навіть окремі будинки були перетворені на військові фортеці і в час війни нам довелось пролити немало крові, визволюючи ту землю. Згідно рішення Потсдамської конференції Східна Прусія була віддана Радянському Союзу. Всі ці міста були виселені, на звільнений території осіли згодом люди з багатьох кутків Світу. Але коли я служив там, основним населенням Калініградської області були військові. Служив же я в 16-й гвардійській стрілецькій дивізії, розташованій у місті Черняхівка (колишньому Інгербурзі).

Вже в повоєнні роках американці почали активно готуватися до нападу на СРСР і через розвідку прагнули зібрати якісь звіти з багатьох кутків Світу. Чернігівські землятва на чолі з нашим керманичем, мудрим і надзвичайно добронородним Віктором Ткаченком, який уже майже 10 років очолює товариство.

Ми намагаємося жити і працювати так, щоб не соромно було дивитися в очі трудачникам села і міським ветеранам, солдатам і школярам. Чернігівські кияни постійно відчувають пульс рідного Сіверського краю, живуть турботами і радістю своєї землі.

Як сказав наш духовний наставник Борис Іваненко: «Треба допомагати людям, зустрічатися з ними, тоді і душі нації будуть чистими».

Тож будемо спілкуватися і нести добро людям.

Петро МЕДВІДЬ,
член Ради Чернігівського землятства,
полковник Прикордонних військ
у відставці,
заступник редактора газети
«Урядовий кур'єр»

генерал-лейтенанту Крюкову про пригоду. А той наказує привести Петрова, почувши, як той гусака напав. Привели затриманого. Генерал питав:

— Капітан Петров, ви нічого розуміння не могли придумати?

— Міг, товаришу генерал, — відповів Петров.

— І що саме?

— Купити барабана, построїти його на голо, самому роздягтися й прихрати на ньому до полковника Удода для доповіді.

Генерал пополотнів і наказав посадити Петрова з командою на 15 діб на гауптварту.

Прибули браві вояки в полк рівно чрез визначений строк, а тут телефонограма з штабу округу: «Капітан Петрову терміново притути на прийом до командуючого». По полку пішов голос: «Збирається Петрова зірка Героя ...»

Коли Петров зайшов у примісьмю генерала армії Баграмяна, там уже було тісно від генералів та полковників. Але як тільки Петров доповів про себе ад'ютантів, той негайно зреагував:

— Ходімо, командуючий вас чекає.

Ледве переступивши поріг, капітан донів вінчако:

— Капітан Петров прибув за вашим наказом!

— Присядьте, — кивнув генерал.

Коли капітан умістився за столом, генерал простягнув йому американський журнал. Петров почав читати його листи і рапорт на одній із сторінок наткнувся на фото: він із друзями та гусаком кроючим півкула Будінок офіцерів. Швидко почав гордати ладі, а Баграмян і питав:

— Узнав себе?

— Так точно, товаришу командуючий, виструнчившися капітан, ледве перевів діяльні дух.

Баграмян довго тримав його по команді «струнко», але не зронив більше ні слова.

Нарешті спітав спокійно:

— Ви зрозуміли, до чого призводять ваші п'янки?

— Так точно, зрозумів.

— Ідти, — протягнув генерал. — Сподіваюся, ви зробите з цього ганебного випадку висновки...

І Петров таки зробив висновки – перестав пити й грати в карти. А той випадок із п'яним гусаком зіграв свою роль. Через деякий час наші контррозвідники встановили: знімок зроблений з вікна кімнати начальника Будинку офіцерів. Встановили за ним нагляд і незабаром докопалися, що той був агентом американської розвідки. Він був заарештований, а Петров із задоволенням розповідав колегам, як гусак став контррозвідником. Невдовзі його нагородили цінним подарунком і присвоїли звання майора.

Микола КУПЧЕНКО,
полковник у відставці

3

Ічнянщина – край мальовничих природних ландшафтів, гостинних, талановитих і працьовитих людей, які творять матеріальне і духовне з однаковим натхненням і любов'ю, добують про своє благополуччя і приміножують економічну могутність України, бережуть морю, традиції і звичаї, вчать своїх дітей мудрості, терпіння і добра. Ічнянці – горді і самодостатні, ніколи не дозволяють собі ліноші і не втрачали оптимізму, тому ніколи, як кажуть, "не пасли задніх", працювали на совість на землі, а коли випадали години відпочинку від основної та домашньої робот, знаходили відхилу після, поетичному чи прозовому слові, майстрували,

вишивали, малювали – для душі і на радість людям. Життя не стоїть на місці, змінюються часи й люди, та, як і раніше, за часів дідів-прадідів, від яких вони успадкували господарську мудрість і хліборобський талан, не зраджують головному принципу своїх предків – творити і любити тих, для кого твориш.

Саме таким принципом керуються новий очільник виконавчої влади у районі, корінний ічнянець, 41-річний Віталій Семенець, який 18 грудня призначений головою Ічнянської районної державної адміністрації, та голова районної ради, 58-річний Олександр Сенчик, які складають tandem завзяття і мудрості.

ПРАЦЮЕМО ДЛЯ ЛЮДЕЙ

МОЄ життя нерозривно пов'язане з Ічнянщиною, моєю маєдо батьківщиною. Я добре знаю її проблеми і її потенціал. Мені не байдуже, чи будуть використані резерви для зростання економіки, соціального і культурного розвитку ічнянців. Тому найголовнішою моєю метою на цій посаді є створення для всіх мешканців району комфортичних умов проживання.

Однією з найбільших проблем для району стала втрата продуктивного населення.

Щоб зупинити цей процес, ми просто зобов'язали на прямоті кількох найближчих років створити належні умови в першу чергу для дітей та молоді. І в нашому районі для цього є всі передумови. Сьогодні Ічнянщина посідає одне з перших місць в області з виробництва промислової продукції, є постійним лідером з виробництва сільськогосподарської продукції. Наш край інвестиційно привабливий: маємо родючі землі, потенціал промислових підприємств, туристичні ресурси.

За 2007 рік темпи росту обсягів промислового виробництва зросли з 7,5% із 2,8% у 2006 році. В районі успішно функціонує 5 промислових переворотних підприємств, з яких ВАТ "Ічнянський молочно-консервний комбінат" введено в дію у 2007 році завдяки реалізації інвестиційного проекту з використанням сучасних технологій, що дали можливість одночасно створити більше 140 нових робочих місць.

У 2007 році успішно розпочато реалізацію інвестиційного проекту щодо видобутку і переробки бішофіту з Новоподільського родовища, яке має значні /ональ/ 2 млрд. куб. метрів/ запаси цього унікального за своїм складом і властивостями мінералу.

За кошти приватного капіталу в сумі близько 1 млн. доларів США в порядку реалізації інвестиційного проекту уже побурилося і розпочато пробний видобуток бішофіту.

Нарощуються обсяги заличення інвестиційного капіталу в економіку району, зокрема на створення нових промислових підприємств.

За останні три роки Ічнянський район по показниках виробництва сільськогосподарської продукції входить в трійку кращих районів області.

За 2007 рік сільськогосподарськими підприємствами району було вироблено валової продукції в порівняльних цінах на суму 110 млн. 96 тис. грн., або 118,6 % до попереднього року. Збільшення виробництва валової продукції по сільськогосподарських підприємствах відбулося за рахунок зростання на 37,5 % виробництва промислової рослинництва, або на 19 млн. 449 тис. грн.

За 2007 рік всіма категоріями господарств Ічнянського району було вирощено більш як 126 тисяч тон зернових і зернобобових культур, урожайність яких при досягненні несприятливих погодних умовах в середньому по району склала 28 ц/га. Це майже на 3,5 тонни зерна на одного жителя.

Зберігається тенденція по нарахуванню поголів'я молочного стада.

Минулого року тваринниками району вироблено 2247 тонн м'яса

та 20970 тонн молока. Сільськогосподарськими підприємствами району за 2007 рік придбано 110 одиниць нової сільськогосподарської техніки різної складності більш як на 13 млн. грн.

Протягом 2007 року до району надійшло 7 млн. 700 тис. грн. державної підтримки для сільськогосподарських товаровиробників і це є найбільшою сумою за всі роки.

В районі немає заборгованості із заробітної плати. Середньомісячна заробітна плата у сільськогосподарському виробництві минулого року склала 618 грн. Це на 31% більше, аніж попереднього року. На промислових підприємствах рівень середньомісячної заробітної плати перевищує 1100 грн.

Наповнення місцевих бюджетів і їх ефективне використання чи не найголовніші із завдань місцевих органів влади. Я вважаю, що практика "пройдання", коли більш 80 % бюджетних коштів єдні лише на заробітну плату, 7 % – на енергоефективність, плюс інші захищені статті видатків, що складає близько 94 % усіх бюджетних коштів і лише 6 % коштів залишається на розвиток: будівництво, реконструкції, газифікація, дороги, є неперспективною. Відмінний, що на

розвиток має закладатись не менше 20 % бюджету. І саме в цьому напрямку ми будемо працювати. Зрозуміло, що за рік радикально ситуацію змінити неможливо. Але інший крок у цьому напрямку миробимо вже сьогодні.

У нас є такі можливості. Наш район став одним з небагатьох в області, які забезпечили всі бюджетні надходження і не мали в кінці 2007 року проблем із виплатою зарплат.

Другий резерв збільшення надходжень до бюджету, над яким сьогодні працюємо, – наслідня порядку в земельних питаннях та укладання договорів оренди не рознаймання земель, власниками яких є територіальні органи місцевого самоврядування чи районної держадміністрації.

Приоритетним у діяльності районної держадміністрації є також впровадження програми енергозбереження.

На ремонт 12,8 кілометра доріг з твердим покриттям минулого року в районі витратили майже 8 мільйонів гривень. Продовжили будівництво газогону до с. Розківка та ремонт житлових будинків, на що витратили 450 тисяч грн.

Маємо амбітні плани і на рік

нинішній. При формуванні районного бюджету передбачено ряд об'єктів соціально-культурної сфери, які потребують певного вкладання коштів у ремонт та матеріально-технічне забезпечення. Взагалі соціальна сфера у районі надто обтяжлива для районного та місцевих бюджетів. Сьогодні, на мою думку, потрібує негайного збалансування між різними видами закладів культури.

В районі розроблені і ведеться робота по впровадженню комплексу заходів з оптимізації мережі закладів освіти. Зокрема, в районному центрі, де у кінчицькому році відбудеться реорганізація і буде утворено освітній заклад для материнської школи та двох загальноосвітніх школ, одна з яких буде з поглибленим вивченням шкільних предметів. Для сільської місцевості у 2008 році плануємо придбати ще два шкільні автобуси

для підвезення дітей до навчальних закладів.

Районної держадміністрацією прийняті значна увага розвитку дошкільних навчальних закладів. Сьогодні ми маємо найбільше в області – 18 діяльних садків, якими охоплено 50% дітей дошкільного віку. Всі вони мають достатню матеріальну базу для навчання та розвитку здібностей.

Медична галузь району переорієнтовується на засади сімейної медицини.

В районі є досвід сприяння отриманню якісних медичних послуг за рахунок найбільшого в області, створеного у 2004 році, районного благодійного Фонду "Лікарняка каси".

У сфері соціального захисту малозабезпечених верств населення у 2007 році райдерждадміністрацією спільно з підприємствами району впроваджено два проекти з матеріально-підтримкою благодійних сімей, до яких входить 7 і більше дітей та дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування.

Не можна оминути увагу і розвиток туристичної галузі на Ічнянщині, зокрема й сільського зеленого туризму. Окраскою нашого району є Національний історико-культурний заповідник "Качанівка", видатний шедевр садово-паркового мистецтва – державний дендрологічний парк "Тростянець", Ічнянський Національний природний парк з 10 тисячами гектарів лісів і туристичними марируваннями.

Поблизу заповідника "Качанівка" – маловідомий туристичний центр у стилі українського народного побуту "Соколиний хутір" з прогулянками на конях, соколиними полюваннями, катанням на човнах, катамаранах, видовищними показами козацьких бойових мистецтв.

Пам'яткою історії та культури 18 століття є Свято-Георгіївська церква у Качанівці, Свято-Успенська церква у с. Сварівцівка є пам'яткою дерев'яної монументальної архітектури.

На Ічнянщині розвиваються народно-прикладні види промисловості, різноміні культурно-мистецькі життя. До цього треба додати чудові природні ландшафти, свіжі повітря і чисті води, натуральні екологічно чисті продукти та гостинність, якою славляться Ічнянці.

**Віталій СЕМЕНЕЦЬ,
голова
райдерждадміністрації**

ІЧНЯНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРИРОДНИЙ ПАРК

Ічнянський Національний природний парк, загальною площею майже 10 тисяч гектарів, розташований на північний захід від м. Ічня.

За своїм природним потенціалом територія парку не має аналогів в північному районі Лівобережного лісостепу і характеризується великою екологічною цінністю.

Рослинний парк вражає своїм видовим багатством та створює неповторну мальовину чистоти та декоративності.

Буянина трав, доновіне цвітіння кущів та дерев у лісових масивах. За складом порід переважають дубово-грабові, дубові та грабово-дубові ліси. Чарують і приваблюють березові та грунтові ліси.

Зберігається тенденція по нарахуванню поголів'я молочного стада.

Минулого року тваринниками району вироблено 2247 тонн м'яса

території парку має місце біологічний феномен співзdomінання дуба, граба, клена та липи. Така комбінація порід в інших регіонах України не зустрічається.

Річки Удай та Іченка утворюють своєрідні водно-болотні ландшафти. Проходячи та спокійно дарують їх води. Тікля плеса численних ставків та озер – це унікальні куточки, бажені у природного стану. Іх береги поросли очеретом, піби, хвощами від лісідного зеленій бісер рисок та чарівні квіти латаття, які є окрасою водоймищ парку.

Кліматичні умови та чарівна природа сприяють формуванню належних умов для здійснення пішохідного туризму, пізнавальних про-

тулинок, екскурсій, лижних прогулянок, катання на човнах, збору грибів та ягд, рибної ловлі, спортивного мисливства.

У маловідомих кутках парку встанововані місця для короткотривалого відпочинку – лави, столи, наливні від донці, альтанки.

Для більш тривалого відпочинку пропонуються модульні споруди з кімнатами готельного типу. Діє проекат туристичного спорудження (намети, спальні мішки та ін.).

Унікальна природа національного парку в гармонійному поєднанні з історико-культурною і духовною спадщиною. Ічнянщина залишає незабутні враження у відвідувачів.

ПІД ЗНАКОМ ВЗАЄМОРОЗУМІННЯ

ПІВТОРА року минуло від часу початку роботи районної ради V скликання та часу обрання мене на посаду її голови. Вперше нам довелось налагоджувати роботу депутатського складу ради, обраного за партійними списками.

Головними, на мою думку, перед розглянутих питань було затвердження близько 20 районних комплексних програм, які, зокрема, сприяють розвитку малого підприємництва в районі, подолання дитячої безпідтриманості і бездоглядності, профілактики правопорушень, відродженню малих річок і індивідуальному житловому будівництву на селі, розвитку молоді тощо. І, звичайно, найголовніші програми – соціально-економічного розвитку району.

Депутатський корпус ініціював вирішення важливих проблем району через відповідні міністерства і відомства України, зокрема щодо зберігання вибухонебезпечних матеріалів у військовій частині А-1479, необхідності капітального ремонту дороги та будівництва газопроводу до в/ч та до села Ольшана, забезпечення якісною питию водою жителів смт. Дружба. Збудовано сучасний спортивний майданчик на території Ічнянської ЗОШ I–III ст. № 4, відремонтовано тверде покриття площа ім. Т. Г. Шевченка у м. Ічня.

Відповідно до рішення районної ради продовжує діяти Асоціація «Ради Ічнянщини». Ми входимо також до складу обласної Асоціації. Важкою, що відзін засідання мають більшу користь, ніж ті, що проходять у районному центрі. Вже тільки те, що сільські голови у процесі підготовки до засідання тісніше співпрацюють з місцевими керівниками, вирішуючи нагальні питання, зокрема і благоустрою, є великим позитивом.

Об'єднані територіальними громадами протягом року проводився двічі. Під час першого з них було багато критичних зауважень, іноді відверте здивування від побаченого на власні очі беззладу, але вже через півроку – абсолютно протилежна картина.

Одним із ефективних шляхів спліквання органів влади з населенням вважаю проведення прямого телефонного зв'язку, особистого прийому громадян, участь у спільніх з районною державною адміністрацією виїзних приймальнях, сходах громадян.

Питання, що порушуються на засіданнях постійних депутатських комісій і виносяться на засідання сесій, завжди актуальні і важливі, іноді дуже спірні, але вони завжди, та чи інакше, стосуються жителів громади і тому вирішуються в їх інтересах.

Наприклад, використання земельних ресурсів в районі. Ми

можемо жити набагато краще, якщо навчимося ефективно використовувати найбільше багатство Ічнянщини – землю. Якраз це я ставив собі за мету, коли запропонував внести дани питання на розгляд сесії районної ради. В кінцевому результаті нараховано близько 170 тис. грн. опреділені плати за користування невідтребуваними паями та 93,5 тис. грн. за землі під господарськими дворами та дорожніми сітками. Це – суттєве поповнення до бюджету району.

Перед органами місцевого самоврядування сьогодні стоїть завдання організації продажу як забудованих, так і незабудованих земельних ділянок, до того ж останнє – на конкурсних засадах, що дає можливість збільшення ціни продажу і мати надходження до бюджету в розмірі 90% від вартості проданої ділянки.

Вважаю своїм головним

обов'язком забезпечення обробітку кожного гектара, кожної сотки землі, які придатні для використання, налагодження чіткого обліку земель запасу і резерву, щоб за користування дорожніми сітками, гospодарськими дворами сплачувалися податки до місцевих бюджетів.

Ічнянщина багата також на лісові ресурси. Їх площа в районі становить близько 25 тисяч гектарів. Їх використання теж буде розглянуте на сесії ради. Нині під пильним контролем постійної комісії з питань АПК, регулювання земельних відносин та охорони навколошнього природного середовища знаходиться робота Ічнянського та Жадківського лісництв, ДП «Ічнянський лісгосп».

Багато часу і зусиль було докладено, аби упорядкувати відповідно до чинного законо-

давства користування та управління майном спільні власності територіальних громад.

Створено два комунальні підприємства районної ради – «Архітектура Ічнянщини» та «Районний трудовий архів», які надають послуги населенню. Для району і його жителів діяльність даних комунальних підприємств вкрай необхідна.

Одним із важливих питань, яке координується органами місцевого самоврядування, є надходження до бюджету від сплати місцевих податків і зборів. За 2007 рік таких коштів надійшло 112,8 % від запланованого.

Районною радою створено офіційний ВЕБ – сайт, на якому ми розміщуємо інформацію про соціально-економічний розвиток регіону. Його інвестиційну привабливість, перспективи щодо розвитку туристичної галузі, повідомляємо світу про унікальні відзнаки Ічнянщини, про її історію, традиції і культурні надбання, діяльність органів влади, а також оприлюднююмо нормативно-правові акти районної ради, що є обов'язковою умовою їх приняття, тощо.

Нам є про розвідні про наше чудову Ічнянщину, а сучасні інформаційні технології тільки допомагають нам в цьому.

Допомагаючи у вирішенні економічних питань життєдіяльності району виконавчі гілки влади, я виходжу з того, що це наші спільні проблеми, тож і вирішувати їх потрібо спільно. Економічні показники, без сумніву, надзвичайно важливі, але за ними маємо бачити і розуміти людей. Особливо молодь. І створювати відповідні умови для роботи, відпочинку, розвитку особистості. На мою думку, не можна економіти коштів на нашому майбутньому. Тому в районі сьогодні приєднаться значна увага виконанню програм "Молода Ічнянщина", подолання дитячої безпідтриманості і бездоглядності, гендерної політики, розвитку фізкультури і спорту. Щороку на них збільшуються асигнування у районному бюджеті. Можливо, не стільки, як хотілося б, і не сільські, які відчувають потребу турботу про себе з боку влади, але кроки, зроблені нами у цьому напрямку, вселяють надію, що за кілька років на Ічнянщині відбудеться позитивні зміни як у покращенні демографічної ситуації, так і в молодіжному середовищі.

Сьогодні в районі між виконавчою та представницькою гілками місцевої влади панують гармонійні та збалансовані відносини, бо вектори направленисті практичних дій та взаєморозуміння спрямовані в одному напрямі і, взаємонілюючись, дають мотивацію до прискорення позитивних змін на Ічнянщині.

Олег СЕНЧІК,
голова районної ради

Станіслав ШВЧЕНКО

Фото автора

**ТАК
ЛЮБИТИ
РІДНУ
ЗЕМЛЮ**

Сьогодні, здається, всі ми палю любимо Україну, адже кланяється їй та українському народу в своїй безмежній любові політики, чиновники, олігархи, бізнесмени, письменники, артисти, громадські діячі. А як ми любимо рідну землю? Колгоспи поспішили розвалити, а підтримати нові господарства, поставили їх на ноги ентузіастів мало. Незважаючи на те, що нещодавно прошумів, мов його й не було, знаковий рік, оголошений роком села. Немає для молоді роботи. Закриваються лікарні, школи. А проте – живуть на цих землях справжні патроти, які не єдуть за кордон лине з тієї причини, що там більше платять. А селяни похідного віку – не їх спірні сіль землі...

Я розповів про "острівочок" Ічнянщини, до якого не діжджається ні святкові делегації, ні журналисти, ні фотокори, ні телевізорі, ні політики аграрних партій із далекосхідними планами, ні артисти, ні спонсори у своєму благородному порівні.

Колись у Чорному хуторі було 36 дворів, і місцеві літні началися у Грабівській восьмирічці. А потім у сусіді Будянській десятирічці. Нині школа немає ні в Грабові, ні в Будах. Дітей возять

до школи в Ічно-2 (селіще "Дружба"). Але в Чорному хуторі все ж немає жодної літній. Лишилося в ньому лише три хати, в яких живуть три літні жінки: Тримпол Олександра Сторівна, Ясько Петруся Пилипівна і Городнік Віра Григорівна. Давні подруги дружно називають Петрушу Пилипівну комендантю хутора. Або за доброзичливість, разом і рішучу вдачу, або що їй за минулі заслуги, адже колись вона була 20 років ланковою і депутатом сільської та районної рад. Є у Петруси Пилипівні тут і охорона – це песь. Хоч і невеликий, трохи більший за кішку, але дуже розумний, лагідний та кミтливий. Жінки вирішили доживати віку на рідині землі і не ідути у міста, де вже поселились інші літні зі своїми сім'ями. Біля їхніх хат у Чорному хуторі, за маленькими городами, починаються ліси. Хінов майже ніхто не турбув. Хіба що якось забрелі несподівані чигані, які вічно щукають у житті...

Будянська сільська рада не забуває про жінок. Із Лучківки наїдуться на велосипеді громадська сестра-доброочинниця, яка виконує замовлення: то хліба привезе, то щось до хліба.

Коли ми відроге прибули до

У бізнес наші люди приходять по-різному і з різною метою. Скажімо, вже стало притчею во юзіцах споминати прикім словом тих, хто нажив у перехідний час темний капітал шляхом ошукування біжників, а то і через криваві розбори. А скільки таких залишилося серед живих, так і не схаменувши, не допетривши, що на той світ не забереш із собою найбільші добра, і тільки цієї добрий спомин оживатиметься по тобі в нових поколіннях. Та для цього треба мати певний рівень інтелекту, який не замикається на рівні хмільних нічних клубів із оргіями, де просядуються відібрани в сиріт останні копії, чи в міні-хмарочосах, у яких навіть котам ляочно бродити, зате є можливість похизуватися перед собою подібними сусідами. Це – туїковий шлях духовності, який, на жаль, сповідує більшість «нових українців»...

КВЕЛАТА – БОГИНА ДОБРА

АЛЕ є вже й серед сучасних бізнесменів люди, для яких поняття успіху нерозривно пов'язується з долею України, рідного міста й кожної окремої людини. Не може спокійно сміятися той, хто бачить перед собою бодай одні заплакані очі. І серед них я б назвав ніжинця Василя Івановича Сидорова, котрий нещодавно став членом нашого столичного земляцтва.

Що більше, назлати його корінням, характерним ніжинцем не можна – надто малі стаж проживання в цьому тисячолітньому місті має. Але коріння в цьому понятію історію він пустив глибоко, отже, вже нині його не легко відібрати відразу потужного ро-ди городів. Що ж, не заважа людина динує свою долю долі, є ще й безліч винадівностей, котрі створюють закономірність.

Чи міг колись звичайній сільській хлопчик Василько Сидоров уявити, що його шлях проляє до одного з найдревніших постійних міст із чарівного села Глинськів під усиленою на весь світ Опішніко? Та ще й через стільки різних непробуваних, які тільки гартували його характер. А чи не найпершим була рання вітрана діда Харитоні Діденка. Зрештою, він його просто не нам ядав, бо ніколи не бачив, хіба що мати ніколи країдкома згадувала. Був ж він не рядівник полтавським – проповідник Першу світову війну, в село повернувшись, а коли сів почав з ніг на голову революційно перетворитися, попривів більшовикам, бо був голода-ранцем сільським і хотів, щоб такі ж більшівки захопили країне. Образи його односельців своїм головою, згодом до-ручили першим колгоспом керувати. Гань не зрадив земляків, не дав виморити голодом сельчан у тридцять третьому. Але в розрізальному трідцять сіомому таки нарвався на буду. Приїхав з Опішні гризли уповноважений і даний вимагати останнє зерно. А Харитон його й спровадив відомим, Ахтось по дорозі встиг підстrelити начальниця. Устиг той ще сказати, що то не голова колгоспу стріляє із золотих со-нинців, але машини вже закрутка-ся. Посадили Діденка як убійцю. І лише в сороковому році піймали місцевого бандита, а той і признаєсь, що уповноважений на його совіт. Випустили Харитона на волю, але та-бо-му практично потішила душу з ніпро-ку, все здорів'я н'єважно забрала. І хоча його дружина, а Василькова баба Марта, ніколи не встравала в політіку, все одно Діденків на селі називали червоними. Троє іхніх синів у перші ж дні війни пішли на фронт, щоб повернутися тільки похоронками, а донька Мотрія сповна насыпалася горя в оку-паційні літи: з одного боку гірлерівсь-кі поспілки, з іншого своє «леміччи» були, що забули, як батьки їхніх кол-гостині голова від голоду ритував...

...І громізіл бін на полтавській зем-лі, і сотрясалася хата Діденків на ви-сокому красному березі Вorskли від вибухів. А коли все затихло, сирота Мотрія зустрідала добреї зраненого солда-ти-визволителя. Івана Сидорова з Смоленищі, ставши його вінок, і «ка-пан» – так прозвали чужака сельчан – вигнавши в сільську роботу та став згодом своїм серед глиничан. Ходили на різні роботи, але не забували й про те, що єдні людські повинності множаться. З часом у сільській хаті вже під-ростало як всміхмер дітлахів. Моторна Харитонівна стала матірю-герою, що не побаювалої її від многогруп-них дів і ночей.

Василь, третій у роду, теж надто ра-но відчук, що таке сільська праця. Лег-ве в школу пішовши, вже пас колгосп-ну отару овець, допомагаючи батько-ви. А вже після другого класу відрівн-

ся від родинного затишку – віддали хлопчука до Полтави в школу-інтернат. Що мені підібрали, Раї, Марійка, Ніна, існі діброви, а всіх же треба годувати-здогати. А тут держава бере на своїх плечі всі турботи, вибору практично нема. Зате їзляється можливість самостійно ступати в життя, характер гартувати. Так сільський хлопчинин із закличкою там вісім класів, виявивши дуже здібність до різних наук. Мабуть, через те їй не хотіли йогочити віддавати до Кіївського Суворовського військового училища, коли приїхали солдати вербувальники, але директор мовни рішуче: армії теж потрібні розумні хлопці.

Так став Василь Сидоров суворовцем, і яго була добра школа формування.

Так став через три роки потому слу-

хачем Вінницького військового інженерно-

академічного училища, після якого мож-

на було дійти генеральські погони

відлеглі. У всякому разі, коли на-

тали на це свої чарівні дружини Ніни,

котра прибула до Києва здобувати

фах учителя історії, щоб згодом, уже

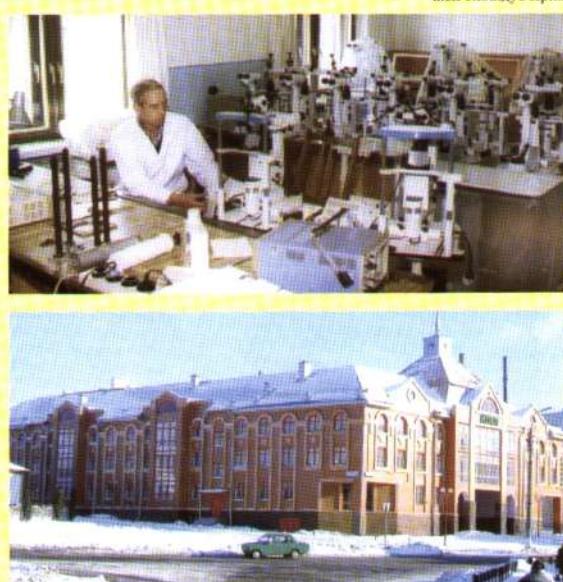
маючи на руках крихтінного сина, ру-

шили до Вольська за хохолин лейте-

нантом, вона віріла в часливу зорю

армійської кар'єри.

АЛЕ через рік Василь Сидорова ко-амусували через хворобу, і перед мо-лодою сім'єю знову віроятна, здавало-ся, непереборна перешкода. А тут уже почалися перебудови макханії, моту-гнії державні підприємства розвалювалися на ічах. Молодий інженер вілаштувався на знаменитому тоді Ніжинському заводі «Прогрес» – діре-кт, що військове училище дало таю специальністю. Інженер-конструктор займається винаходами, а водночас пише дисертацію, разом із Миколою Богачковим перекладає технічну літера-туру з англійської, аку вивчає самотужки, додавши до французької, видає книжти в пристрійному видавництві «Мір», став кандидатом технічних на-ук під керівництвом Юрія Ребрина. А тут – скрошення, і саме В. Сидоров, ерудованій винахідник із науковим ступенем, чомусь потрапляє під чужу косу. Споруби не розуміють, коли на твоїх руках хоч невелика, але смія, ко-лі жодній перспективи знайти своє місце в розланзованому суспільстві, яке вже почало стіркою відрівнатися від спокійного берега упурюваного десятиліттями суспільства. На пла-та, був тоді ректором університету Го-голівського підінституту Федір Сте-панович Арват, який і запропонував безробітному винахідникові очолити

науково-дослідний сектор. Саме з цьо-го все й почалося.

Був то час великої місії: ко-операторів та інших небачених доти приватних структур. Дехто бів у ба-нес, бо ти мостили шлях вельможні впливові батьки, які не лише бачили, а й вибудували майбутнє. Так ж, як Василь Сидоров, мусили ще робити, бо все розвалювалося, на державній службі не було місця. Треба було ри-зинувати, підійтися лініє на власні сили та на удачу, не опускати планку духовності, прориватися крізь тисячі чиновницьких рогаток. Іні, з виду не скожий на бійця, а скоріше на рафбо-ваного інтелігента, ступив на важкий шлях пошуку власної інші в бізнесі. Не торгував чужими товарами на ба-зарі, що пам'ятав ще його славного земляка Миколу Гоголя, а новий нап-рийок в практичній науці розробляти.

В 1991 році, коли дозволили ство-рювати приватні підприємства, Василь Іванович разом із колегами організували ТОВ «Ніжинські лабораторії

рії скануючих пристрів». Він мав уже пристой-ний досвід роботи в галузі створення медичної апаратури з «Прогрес», отож доводилося лише розвивати нові, наприклад, тим більше, що по-дібні надточної лазерної апаратури для офтальмології не було в цілому, не кажучи іже про Україну. Під-о-під-з із ним шли тоді однодумці В'я-чеслав Домодєвський, Юрій Хаба-левський, Олексій Глушко, Володи-мир Безоміловин-ний. Згодом, шон-рана, тіні дороги розійшлися, але ко-жен сповідус мрію

А вистиг цей скромний чоловік до-сить багато. Багато і осмислено. На глухому пустирі, де колися громади-ся міський смтник, вирів завід скануючих пристрів, який чарує погляд свою європейськістю. Там інші тру-диться добра сотня класних спеціа-лістів, загартовані трудівцями ос-таних літ. Завод інноваційний за природою. Від цього відрізняється інші нівелінські підприємства «Інгуль», теж за природою понуки, заблоковані на наукових до-сягненнях. Це вже нове покоління виробників, які поки що, на жаль, не спроможні забезпечити інновацій-ний поступ усієї держави, котра ви-живала за рахунок добування руди, плавлення металу, прокату, а не за рахунок виробництва точних сучас-них пристрів. Гчи патріоти України є ті чиновники, котрі облагодиту-ють різні обладнання із заробітків тих же скануючих пристрів за рубежем, не підтримуючи власніх виробників? Держава просто не вкладає кошти в своє майбутнє, і тому такі люди, як Василь Сидоров, прагнуть спломі-зановити що прогали.

...Чадів колись у самому центрі Ніжинського гірського заводу гумових виробів. Його робітники – а то були здебільшого інваліди – працювали в притігах. Можна уявити, які папи-гуляні наліз історичними вулицями. І одного разу Василь Іванович ви-рішив піти на черговий ризик: запро-понував владі перенести зали за Ужом сім'ядочкину на далеку низину Березанську, а на її місці будувати сучасний модернізований комплекс, який згодом мав стати технопарком. І добився свого, хоча були й такі гре-ре-патріоти, які криком кричали, що Сидоров відбирає в ніжинській дільни-ці гумові надувні кульки. Василь Іва-нович ніхто на всі трудах, не за-був про пенсіонерів гумового «гіганта», регулярно досягавши ім до ку-щих пенсій.

А над самим Островом через чимало літ вирів архітектурний комплекс, рів-них якому нема в місті. І це лише по-чаток майбутнього сучасного техно-парку, який, за задумом автора, має обо-є яскраво носити ім «Ніжин». Як дав-но усталено американці «Сілко-нова долина» чи інші інноваційні ді-ва.

УЖЕ завершується формування ін-фраструктури – є чудовий, не згір-ше столичних готелів, конференц-зал для засідань по-важких учасників різ-номанітних форумів, залінній ресто-ранчик, інформаційний центр, чудо-вий книжковий магазин (і це в той час, коли такі духовні центри вигублю-ються по всій Україні). І цю під-ригою в симільних задумах Василію Сидорову є однодумець: Володимир Святілек, Юрій Хаба-левський, Сергій Паліянов, Ганна Малета.

Сам Василь Іванович, якщо близ-че познайомитися з його особистим життям, скожий на дивака-онієпана-тіння. Найзв. мени бодай одного ус-пішого бізнесмена, що віддав кварти-ру синові, а сам мешкав у готелі, а дружину Ніну залибавається на далеких Черкасах. І що коли час так швидко спливав, що ніколи не виста-чав його но-потіхі в колі сина Вале-рія, невістки Ірини та особливо вну-чика Кирилка. Але така в цільну натуру, таке бачення своєї ролі в істо-рії древнього Ніжина. Він працює для нього, він є єдиним сірим добра в بلا-гословній землі, терпляче жудчі уро-жajo. Як його батьки з Глинська, котрій став уже тривожним світлом маревом...

На фасаді майбутнього технопар-ку красується незрозуміле для біль-шості ніжинців слово «Квіета». Це ім'я багаті квантової електроніки. Ви-ріться, що вони підіграє автотрі-тет древнього духодового мі-стя на ще вищий рівень. Бо

Леонід ГОРЛАЧ

Пером краснавут

МАЙСТЕР МИСТЕЦТВА

«Сибірський цирульник», «У серпні 1944», «Коопера-
тив», «Політбюро», «Не хлібом єдиним», «Клуб жінок»,
«Афоня», «Гра на мільйони», «Фортuna», «Жорстокий ро-
ман», «Смейна вечеरя» — всі ці та інші кінематографічні
твори в різні роки і різними режисерами були створені
при безпосередній участі улюбленого актора мільйонів
глядачів Олексія Петренка. Покоління за поколінням кі-
но — і телеглядачі ніжно і трепетно ставляться до робіт
нашого земляка. Численні образи, зіграні ним, представ-
ляють солідний і розмаїтій репертуар. Скажімо, на од-
ному з «Кінотаврів» фільм «У серпні 1944» (за повістю Бо-
гомолова) став призером і мав широкий розголос зав-
дяки грі в ньому Олексія Васильовича.

ДВА десятки років тому актор багато і плідно працював в театрі і кіно, грав різнопланові ролі — головні і другорядні, але такі, котрі, як правило, запам'ятовувалися. Нині він працює набагато менше, але, як і колись, кожна роль стає знаковою. Це талант, копітка роботи.

Перед тим, як створити той чи інший образ у кіно, багато читаю, за основу беру сценарій, глобоко його прообразлю, — розповідає Олексій Петренко. — Головне все таки сценарій, бо там засладене те, що буде в картині! На другому місці — режисер, а далі залежатиме від інтересу до запропонованої ролі.

Багатогодівником любові актора до української пісні. Він дуже гарно співав у деяких театральних спектаклях, навіть адінських з музичною групою аранжуванням низки українських пісень, з успіхом виконав твір композитора Гавриліна «Рідні листи». А зосі з ораторією «Іван Грізний» та Великим симфонічним оркестром виступав у Відні, Цюриху, Мюнхені, Мінську, Ленінграді (нині С.-Петербург).

Зраз Олексія Петренко більше покладається на волю випадку, на Божу волю утворчості. Зокрема, молодий режисер Юрій Громов запропонував йому зіграти головну роль у фільмі «Колекціонер». Сьогодні це вже інше кіно, ніж було раніше, інший підхід, щось нове і для виконання. Фільм став великим сюрпризом для глядачів.

— Настали нові часи, відбулися великі зміни в політиці, економіці, культурі, зрештою у людських душах, — продовжує Олексій Васильович. — Я теж внутрішньо змінився. Найтільше була думка залишити професію. З роками здавалось, що людям похилого віку треба займатися чимось спокійнішим. Почав розмірковувати, що далі робити? Став жити більш спокійно, не перевантажуючи себе. Але ж прийшов Володимир Федосеєв зі своїм проектом, потім Микита Міхalkov з «Сибірським цирульником». Зняв свою комедійну мелодраму Ігор Утольников як режисер. Я почав грати там з дуже гарною командою — Інною Чурківською, Віталієм Соломіним, Сашком Михайлівм, Барборою Брильською. Плані мої дено груйнувалися. Потім був Анатолій Маліченко із проектом «Прочитати», де актори самі вибирають і читають класику. Я обрав повість Миколи Гоголя. Дали читати серію дитячих казок.

Олексій Петренко роками чекав того моменту, коли покличуть на знімальній майданчиці українські кінорежисери. Дочекався. Перший раз зіграв українською мовою Богдана Хмельницького у стрічці Миколи Засєсова-Руденка «Чорна рада». Були інші пропозиції. Аktor каже, що шківи пропозицій йому надходять, як не дивно, у місяці місяці. Не все він може складно підійти. Коли душа не готова працювати, він пішколи її насильно не примуше.

Читачеві «Отчого порогу» нагадаємо, що Олексій Петренко народився у березні 1938 року в селі Чемер Козелецького району. Закінчив Харківський театральний інститут. Працював в Ленінграді. До 1977 року щороку приїздив на малу батьківщину, до Києва, до Чернігова, на могилу до брата. Бувало, приїздив на одну віч до Чернігова, де жили батьки, щоб побачитися, поговорити, одержати позитивний заряд від батьківської землі.

— Всі пропозиції, що йдуть з України, сприймаю з цікавістю і радістю. Я повинен прозигувати перед своєю землею, чи вправдав я науку своїх батьків і духовних наставників з Харківського театрального інституту.

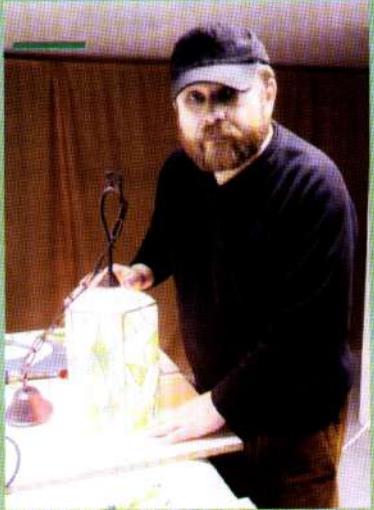
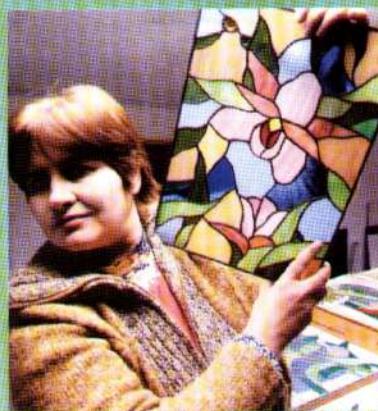
У своїх літах Олексій Васильович виглядає могутнім, кремезним богатирем, хоч пережив вже два інфаркти — занадто близько до серця все сіриється. Правда, від гарній горілки актор все рівно не відмовляється. Щоб вона мала цілісні властивості, додає до неї меду, баночку якого завжди має при собі. Дружина Галина Петреніна не дозволяє йому спікуватися з журналістами, чи не перетомлюється. Живе він в основному на підмосковній маленький скромній дачі на Нікольському. Вирощує городину, зарекомендував себе неперевершеним майстром приготування фруктових квасів. Вихованець сина Михайла та дочки Поліни, має внуків. Завдяки Распутину, якого О.Петренко зіграв у свій час, став віруючою людиною. Хотівся до цієї ролі, він прочитав дуже багато літератури, читав Евангеліє. Потім став ходити до церкви, особливо на гастролях, де його мешні відвідували. Вдома не ходив, боявся донесути в партійну організацію...

Додамо, що в дитинстві його хрестили, а це було вже у 1943, коли Сталін дозволив відкрити церкви. Хрестин майбутнього артиста рідний брат Павла Тичини, який в селі Чемер служив настоятелем храму.

Ось так живе і працює наш славетний ювіляр, народний артист Російської Федерації Олексій Васильович Петренко.

Валентин САНДУЛ

ВІТРАЖ

КАЗКОВЕ ВІКНО В СВІТ

ТВОРЧИЙ тандем художників монументально-декоративного мистецтва (Львівська школа) Валентини Євмененко та Бориса Шматка з Чернігівщиною я знаю давно, як художників з глибоким національним корінням, численних нестандартних категоріях, розробників бағатох напрямків сучасного мистецтва. Це художники футуристичного складу, які завжди йдуть на дескілька кроків поперед. В якій би галузі образотворчого мистецтва вони не працювали на согодинний день — це завжди якісний результат.

Художній вітраж в інтерпретації Валентини та Бориса — це забільшість скла перетворювати та одухотворювати простір. Величні вітражі підкорюють свідомість, коловорове скло горить в променях сонячного світла, підносить розум від земного тяжіння до небес. Академічна парадність вітражу стає органічною і вишуканою формою інтер'єрів — палаців, храмів, державних установ.

Сьогодні вітраж стає демократичнішим, міняється замовник та його рівень естетичних поглядів, внаслідок чого замовник працює від вищуканої концептуальної, ескізно-живописної мистецтва. Проникнення вітражу у квартиру, особливки відбувається несподіваним чином. Вітраж в будинку — це не тільки коловорове скло в вікнах чи дверях. Стеля, перегородки, ширми, меблі, сцінографії, декоративні елементи перекласяють в інтер'єр оранжирови. Без сумніву, являючись стилістичним акцентом інтер'єру, вітраж несе з собі масу філософських і практичних аспектів.

В залежності від фантазії авторів вітраж може оживляти внутрішній простір і навіть змінювати його. Так, ви можете в глухій стіні прорізати вікна з ігнотичною підвіткою, обтворити простір з ігнотичною підвіткою купола. Прекрасно виконуючи перегородки в терасах, вінцях, коловорове скло робить це м'яко і коректно. Якщо з якоїсь причини з ванного вікна не дуже гарний вигляд, вітраж змінить його. З подібною задачею прекрасно спrawилися Валентина та Борис, виконавши чудовий вітраж в моя нова нью-йоркській квартирі і на цьому, я надіюсь, ми не зупинимся.

Утилітарна та естетична вартість вітражу кінцево прибавлять їм вартості. Тут необхідно зазначити, що не мистецтво не терпить вітражу і не може бути дешевим. Серійний псевдо-вітраж представляє собою цільнє скло, покрите лаками і пілвками. Навіть при найкращій якості воно не подарує вам видуття живого скла.

Справжній набірний вітраж Тиффани проживав іспортне життя від сходу до заходу сонця. Його промені, переломлюючи світло в перинистих коловорового фактурного скла, кожного разу надають інтер'єру новогозвучання. Сьогодні ми являемо очевидцями «будівельного бума» особливі в приватному житловому будівництві. Володарі нових будинків і великих міських квартир достойно оцінили дороге скло, яке здатне надати поємщеню оригінальність і шарм. Безлоганий, «по еворстандартах» збройлений особняк чи квартира можна порівняти з бездоганно чистим аркушем паперу. Що на ньому буде написано — авангардний вірш, класична ода — цілком залижити від бажання господаря. «Є віростандарт» — всього лише просто стандарт, а тепло й своєрідність дому надають речі, зроблені на замовлення з любов'ю.

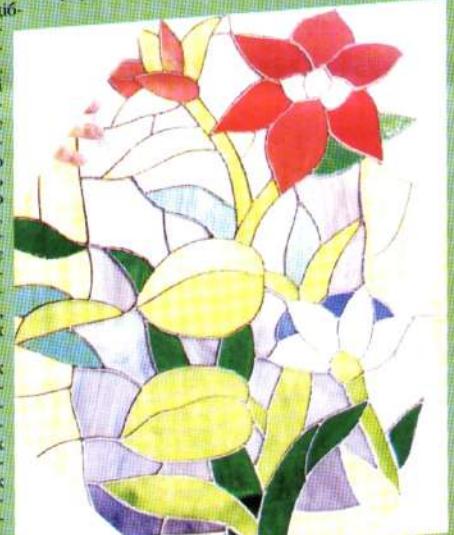
Скло втілює в собі дві стихії — вогонь і повітря. Вони, можливо, найромантичніший матеріал, який отримала людина. Думаю, що інформація про різні властивості коловорового скла в способах його декоративного застосування даст потребіні поштовхи вашим фантазіям.

Подівіться навколо, зробіть своє життя яскравішим з довоютою цією казковою матеріалом. Валентина і Борис на сьогодні являються одними із найкращих адентів сучасного вітражу, які постійно вдосконалюють своє мистецтво. Шукайте, поєднуйте творчі фантазії з науковим дослідженням.

Призначений вітражу різноманітні. Вони являється баґатою прикрасою як інтер'єру, так і екстер'єру. Вітражі відіграють чудово пропускують сонячне світло, створюють несподіваний калейдоскоп в різних годинах доби і пори року; міжкімнатні перегородки і ширми, окрім основної функції розділу, вносять в приміщення елемент святої і благополуччя, сцінографії і бра, коловорові ліхтарі у вашому саду, бесідка з вітражним дахом, вставки в меблі, кухні, арочні вікна, міжкімнатні двері — все це створює відчуття казкового спокою і гармонії в вашому домі.

Неподалік приїхавши до України, я віддав майстерню Валентини та Бориса, що по вулиці Дмитровській. Побачивши процес створення вітражу для одного із особняків під Києвом, я війн відродився від довоютої перельоту.

Богдан ГАЛАТЯК
Стенфор

їого декоративного застосування даст потребіні поштовхи вашим фантазіям.

Фотоєпід
Василя
УСТИМЕНКА

I ТАКЕ БУВАЄ

Гнат Петрович
у лікарню
Зібрається лягати.
То ж там треба
попереду
Аналізи здати.

А він звечора
написався
Зеленого зілля
Так, що й очі
не розкрив
Вранці
на похмілля.

Як же бути
бідоласі,
Що кому казати.
Попросив куму
за себе
Аналізи здати.

Посадили Гната
в крісло,
Стали
обдилятись
І тихенюк між
собою
Почали сміятись.

— Ви уже
й не молоденькі,
А такі менітні.
Аналізи
показують
Те, що ви вагітні.

Гнат із ляку
закричав:
— Не можу
збагнути,
Щоб мене,
коли і я,
Це не може бути.

А ті кляті лікарі,
Отакі уперті,
Кажуть:
— Гнате
Петровичу,
Ви вже
на четвертім.

То ж як будете
ви ще
Лікарів дурити,
То примусимо
 вас справді
Дитину родити.

Олександр
ГАВРИСЬ

ДЖЕРЕЛА «КРИНИЦІ»

Микола КЛОЧКО народився 14 грудня 1934 року в с. Парафіївка Ічнянського району. Після закінчення в рідному селищі 8 класів вступив до Київського гірничого технікуму, але в 1953 році за політичні переконання був засуджений на 25 років ув'язнення в концетаборах ГУЛАГу. Після 20 з'їзду КПРС вийшов на волю, закінчив філологічний факультет Київського Державного університету.

Працював журналістом, учителем

Автор поетичних збірок: «Афоризми», «Розві вітря», «Настрої», «Афоризми-2», «Будні» та збірки оповідань «Вишнева вежа», за яку 2006 року удостоєний Ічнянської літературної премії ім. Степана Васильченка.

КРАЄВИД

На малюнку — улюблений пейзаж:
Три берези, рівнина і даль.
Лед'яне помітно: якісний екіпаж
Невідомий шукав причал.
І піт птаха над долом, ні хмар.
Лиш бесіс голуба чистота.
Над усім — невідомий Владар

Ганна БАЙРАМОВА народилася 9 жовтня 1956 року в мальовничому селі Шиловичі Ічнянського району в селянській родині.

В 1974 році закінчила Прилуцьку середню школу. В 1981 році закінчила Прилуцьке медичне училище. Працювала медсестрою в Ічнянській ЦРЛ, в Київському онкодиспансері, в Литві. Останні 17 років працює завідуючою фельдшерським пунктом в рідному селі Шиловичі.

Вірш пише з дитинчих років.

Завжди хотіє збирку віршів «Поклик серця». Має старенкіх батьків та доньку Юлію.

МОЛОДІСТЬ

Молодість — літа під небесами,
Молодість — мандрує по світах,
Втім молодість не визнає,
не знає
В пошуках, у злетах і думках.
Молодість, як блискавка
искрава,
Як трохи вранціна роса,
Молодість — це розум і відвага,
Це талант, напутнення і краса.

І невловна тонка гіркота.
Не картина, а дине вікно
В заворожливій світ
почуттів,
Шо колись на мале поділло
Невідомий митець умієв.

Граційний лет у ластівок,
Коли минеться погода.

Для фігуристок мое урок
І до змагання заходта.
Пташки літають над шосе
І не збиваються із ліній.
А подміс запахи несе,
Коли асфальт стає аж синій.
В дорогі заше різик є
І простір для відаги.
З життя усіяє бреє свое:
Великі рапощі і страхи.

Для фігуристок мое урок

Я ТЕБЕ ВИГЛЯДАЛА

Як те сонце в негоду,
Я тебе виглядала.

Любов КАРПЕНКО народилася 25 серпня 1949 року в селі Пашківка Ніжинського району.

Дитинство провела в селі Дорогинка Ічнянського району. З дитинства закохана в поезію, музику і все прекрасне. Перші спроби віршування зробила ще в дітському віці. Серйозно творчість почала займатися в 1998 році.

У 2002 році вийшла в світ перша збірка поезій «Тело долонь». Пізніше вийшли збірки: «Осени печаль», «Сховаю в серці я зорю», «На країні у долі», «Подих вітря», збірка пісень «Мелодії душі на струнах серця» та чотири дитячі книжки — «Передзвін», «Ведмідь і бджоли», «Дзвони дитинства», «Дівокрай».

Дипломант обласного конкурсу «Краща книга — 2004» в номінації «Поезія» за збірку поезій «Сховаю в серці я зорю».

МОЯ ВУЛИЦЯ

Опустіла весела вулиця,
Похилилась даючи тиши.
Хати згорблени тихо
журятає...

Де їх дочки та де сини?
Заблукали десь за туманами,
Відійшли в потойбічний світ.
Із наїздів і оманами

Викида бузок пижмій цвіт.

Ніби шрами, смежки нехаджені,
Бур іном поросли сади.
Лиш криниці стоять
нешкоджені,

В них по вінці біди й води.

Зачерпнути б води, напінатися...

Мамин чую стиснений крок...

Залишається помолитися

За свій дір і за нашу кутку.

Заспівайте, матусю, пісню!

Помоліться за мене щиро!

Я прохан Vas, мамо, сліпо,

Бо стомилися в життєвім вірі.

І заплутані всі стежки,

І занесені всі дороги...

А обнугленій цвіт калини

Облікав і душу, і ноги.

Володимир ГОЛЕЦЬ народився 27 вересня 1935 року в с. Гармащина Лосинівського (нині — Ніжинського) району в селянській родині.

По закінченні деяного класу Лосинівської середньої школи близько року працював зав. клубом у рідному селі.

Після армії два роки (1958-1960) працював у колгоспі ім. Димитрова, до якого входило мое село, на рідкових роботах. 1960 року почав працювати в Лосинівській районній газеті «Жовтнева зоря». А всього віддав журналистичці 32 роки.

1970 року закінчив Київський Національний університет ім. Т.Г. Шевченка. Член Національної спілки журналістів України.

Вірш почав писати ще з шкільників років. Публікувався в місцевій пресі та столичній газеті «Отчий поріг».

ПРО ВЕСНУ

Полюбив я в юності весну
За її неординарну ідачу,
І тепер почаки не засну —
Часто в ній себе самого бачу.
Найдиніше, що не тільки я
Від амін, отрепія і гени,
Сонця пібто не тає сія
І траЬа не повністю зелена.

А про него хочеться сказати:

Вицвіло, пробачте,

не впізнати.

Де ж та мила серцю благодать,

Шо її в словах не передати?

Де ті барви, райоуга, хмарки,

Шо очима п'єш-не випиваєш?

Чи затерли начисто роки,

Чи подібних колорів немає?

А петрівська пінка зашана,

Тепла, як легка долоня мами,

Поясність, куди втекла вона,

Що не чути останніми роками?

Не летить делека до оселі,

Про зело забуді, поєвіс крыла.

То ж кива гришній корабель

Зла стихія, неспокійна хвіля.

Я тебе, весіла, не впізнаю;

Чом пішли мілкі та утлі весни?

Я в хомі побачити свою,

Тільки ж давче чи коли

воскресе?

2000

Михайло КОЖЕДУБ народився в 1966 році в Москві в родині військовослужбовця. 1983 році закінчив Парадіївську середню школу на Ічнянщині і вступив до Чернігівського педагогічного університету, який закінчив 1990-го. За фахом хімік-біолог. Друкуються зі студентськими літ. Автор поетичних збірок «Ключу літо», «Сонце із води» та «Моя ліра». Член Національної спілки письменників України. Лауреат Ічнянської районної літературної премії ім. В. Чумака. Проживає в місті Ічня.

Звіше ранок горячий день,
Малють на задірках тіні.
Квітот баристий гобелен
Вже розгорнувся по долині.

Берусь за клопоти дрібні,

І непомітно зайде вечір.

А сподівання поїмаві.

Загубляється у порожнечі.

8.11.2006 рік.

Здійнявся вище небозивід,
Лягли на обрій блі хмарі.

А хтось надворі господарить,
І снovidінні знає світ.

Тремтить візерунками тінь

Триголов в думках і надії.

Торкає колюча глібінь —

Із давніх подій веремія.

Тепер тільки відчути сумій,

І подих спекотного літа.

Бездарного дні різьбі,

І площ метушиня дловита.

14.12.2006 рік.

Сторінку підготував Станіслав МАРИНЧИК

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор Віктор ТКАЧЕНКО

Головний редактор Леонід ГОРЛАЧ

Засновник: товариство

«Чернігівське земляцтво» в м. Київ

Редакційна рада:

В.Б.Ткаченко, В.І.Авдеєнко, Л.Н.Горлач (Коваленко), Б.В.Іваненко, П.І.Медвід, О.Г.Олійник, В.Є.Устименко.

Задовільність фактів, точність імен та прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають авторам публікацій. Газета розповсюджується серед земляків безкоштовно.

Передрук тільки з відома видання.

Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор Леонід Коваленко.

Комітетний набір Оксана Степаненко.

Верстка, дизайн Галина ЧУЙКО.

Надруковано та заверстано на замовлення товариства «Чернігівське земляцтво» в м. Київ у ВАТ «Видавництво «Кіївська правда» (бул. Маршала Грушевського, 13).

Тираж 3000. Зам. 132.

Загнудав Легаса
Борис ІВАНЕНКО

РІК ПАМ'ЯТНИЙ

Ось і ще один рік життя нашого земляцтва відійшов у минуле. Був він насичений різними подіями, які зачіпали душі і сивих ветеранів, і тих, хто тільки вступає у серйозне життя, людей широко знаних і скромних за свою посаду. Але серцевиною всіх наших задумів і мрій завжди залишалася самовіддана праця на розkvіт малої батьківщини.

ни, на те, щоб кожному землякові жилося краще у цей нелегкий час. Отже, кожному із нас буде цікаво перегорнути сторінки свого найближчого минулого, порадити за сподіяні і подумати, що ще зробити для того, щоб авторитет столичного Чернігівського земляцтва невпинно зростав. Ми самі пишемо свою історію, ми гідні її.

Над Десною сонце сходить.

З думою про майбутнє. На щорічному зібранні земляків В.Ткаченко, Наталя Романова, М.Лаврик.

У Палаці спорту ніде яблуку впасті.

Микола Вощевський із ічнянцями.

Три вихованці землі чернігівської: В.Ткаченко, М.Компанець, А.Ткаченко.

На традиційній прес-конференції перед загальним зібранням: М.Білан, І.Майдан, П.Медвідь, М.Стратілат.

Її душа відкрита чернігівцям. Людмила Власенко в офісі Палацу спорту.

Тісне коло Корюківського активу.

Земляцька гвардія із молоддю братается.

І знову їх зібрали переможний травень.

Козилівські діти посадять сад свого майбутнього.

РІК ПАМ'ЯТНИЙ

За кілька хвилин бруківкою древнього Чернігова пройдуть столичні земляки.

Вітзне засідання керівників та активістів земляцтва у Козельці.

Радіємо в тісному колі генеральським погонам Олексія Калинського.

Дух Чернігівщини І в Томську витає. (Зліва направо): М.Худобець, А.Макаревич, П.Байдала, М.Костеша.

Радіться керівники регіональних відділень.

Менська земля відкриває обійми.

Буде сад – буде Україна.

Земляцькі вітання з ювілеєм Валентині Гавриш.

Мирні танки мовчать у навчальному центрі Десна.

Чернігівське земляцтво, як координатор Ради всіх столичних земляцтв, організувало зустріч їх керівництва із Патріархом України-Руси Святішим Філаретом.

До побачення, Чернігове! Дорога на Київ.